

loterija nese državi na leto čistega dobička 17 milijonov, kojih finančni minister ne more pogrešati. — Magjari hočejo po sili dobiti lastno banko, ki bi izdajala magjarske bankovce; to pa zato, ker bodo konec februarja skoro vse državne kase na Ogerskem prazne. — Košut poslanstva v Čegledu ni sprejel in čegledski poslaniki so prišli iz Italijanskega brez uspeha v Pešt, kder so bili sijajno sprejeti; Magjari pojejo sedaj novo Košutovo pesem, v katerej tega starega prekucuha prosijo, naj pride domu. No, tudi Košut nebi zamogel Magjarom pomagati iz zadrege, v katero jih je pahnila njihova prevzetnost in pa zaničevanje Slavjanov. Ker so Magjari turškemu generalu Kerim-paši poslali častno sabljo, zato so nalašč sedaj Čehi dali častno sabljo ruskemu Črnajevu, Hrvati meč grofa Zrinija knezu Nikolaju črnogorskemu in Srbi v Zemunu častno sabljo srbskemu generalu Horvatoviču. — Včeraj je došel turški poslanik Alekopaša v Budapešt prosit, naj Avstrija pomaga Turkom mir sklenoti z Srbi in Črnogorci. To je znamenje, da se Turk že boji Rusa!

Vnanje države. Za ohranjenje miru v Evropi se čedalje bolj slabo kaže, sosed se začne sosedu groziti. Italijani se grozijo Avstriji in so svoje brodovje odposlali v jadransko morje. — Nemci ali sedaj prav za prav Prusi ali Prajzi pa žugajo Francozem; francoske novine pravijo, da Prusi v Strassburg in Metz dovažajo živeža, kakor da bi se bilo 2letnega obleganja teh trdnjav bati; nemški listi pa tožijo, kako Francozi sedaj Nemce pikajo in Ruse zoper nje ščujejo; to so huda znamenja, tako pikanje med sosedi, kakoršni so Francozi in Nemci, se navadno konča z strahovito vojsko. Prus hoče Francoza zopet potlačiti, da mu premočen ne postane in se za nesrečo l. 1870. znosi nad Nemci.

Turške homatije. Konferencija ali shod evropskih poslancev v Carigradu je končan; Turki niso ničesar dovolili, kar so evropski ministri za turške kristijane tirjali. Turki so vse odbili rekoč: rajši smrt, kakor tako sramoto. Poslanci so Turško zapustili in sedaj bi morala vsa Evropa v poslancih razžaljena boj začeti zoper Turka; ali tega ne bode nobena vlada storila razun Rusije; to vedó Turki dobro in zato so ponudili mir Srbiji in Črnogori, da bi z vso močjo šli Rusom nasproti, tudi z Rumunijo se čejjo pogoditi, da bi Rusom pot zaprli do Donave, kar se jim bržčas ne bo posrečilo. Črnogorci so na Dunaju kupili 2 milijona patron, srbski knez je pri odhodu ruskih prostovoljcev ruskega cara pozdravil kot pokrovitelja vseh Slavjanov in izrekel upanje, da se bo skoro na strani hrabrih Rusov vojskoval zoper Turke; tudi Heregovinci so poprosili ruskega cara, naj jim pomaga do svobode. O pripravih Turkov za boj se veliko piše, a malo zanesljivega, le toliko je gotovo, da storijo kar le zamorejo, zlasti orožajo veliko število deželnih brambovcev. Ruski veliki knez Nikolaj še ni ozdravil, namesto njega zapo-

veduje 73letni general Nepokojčički južnej vojni v Kišenevu blizu rumunske meje. Ravno sedaj zbira močno reservo, ki bo štela 100.000 pešcev 20.000 konjenikov in 292 kanonov; tudi je car ukazal sklicati pod orožje celo carsko gardo, t. j. 12 regimentov pešakov in 3 regimente konjenikov. Nenavadno močna je ruska vojna v Aziji, kder zapoveduje veliki knez Mihael in ima pod seboj 134.000 pešcev, 18.000 konjenikov in 288 kanonov in sedaj še dobi novih 40.000 mož; Turki so tam veliko slabši, vseh je kakih 50.000 mož z 128 kanoni. Zato nekateri mislijo, da bodo v Aziji Rusi zamahnili Turkom glavni udarec. Jako iznemiril je naše turkoljube najnovejši glas, da je car ukazal zopet izdati posojilo 200 milijonov rubljev ali 324 milijonov goldinarjev, popisati 40.000 konj in 27. jan. ustaviti vožnjo blaga na vseh železnicah, ker se bo potem prevažala samo vojna sprava. Bližamo se tedaj gotovo velevažnim in velikanskim dogodkom!

Za poduk in kratek čas.

Iz Maribora v Solčavo in savinjsko dolino.

VIII, Farna cerkva, pravijo, je že 500 let stara, postavljena od nekdanj mogočnih celjskih grofov, katerih last bila je vsa okolica. Mogoče, a verjetniše je isto gledé kapelice sv. Ane, ki na pokopališču zraven cerkve farovžu nasproti stoji in ki je še dobro ohranjena. Ljudstvo v Solčavi spoštuje duhovnika kot očeta; duh neverstva še ni prodril v te častitljive kraje in še ni razjedel sre krepkih in vernih gornjakov. Stanujoči visoko na planinah se čutijo bližej nebesa, ljubijo Boga in živijo za nebesa. Videl sem v cerkvi, kako lepo se verniki in dostojno obnašajo, zlasti dopali se mi so čvrsti mladenčji; mirni kakor sveče so stali in na molek v rokah pobožno molili. Odkritosrečno izpovedam, Solčava mi je se prikupila, ljudstvo je verno, pošteno, priprosto pa dobro in in nepokvarjeno; g. župnik prijazen, g. kaplan uljuden, vendar v Solčavi ostati nebi hotel za živi svet ne; skalne višine niso za sina nižave. Pred odhodom še se posadim za mizo, odprem knjigo spomenico za vpiševanje tujcem namenjeno. Zapiševati v njej je se začelo l. 1832. Ko knjigine listke premetavam, zadenem na lastnoročno pisano pesem nepozabljivega nam in žalibog prezgodaj rajnega knezoškofa, preslavnega narodnjaka in povsod požrtvovalnega domoljuba Antona Slomšek-a. Naslov krepkej pesmi je: Slovo Žolcpaškim planinam. Nekako otožen premem za pero in vpišem svoje ime v knjigo z pristavkom:

Z Bogom solčavske planine

Zabil vas nikdár ne bom;

Strašne sinom ste ravnine,

Vendar krasen vaš je dom.

Pred farovžem nas je čakal fant, ki mi se je zdel preveč gosposki oblečen; temu naložimo

svoje torbice in začnemo zapuščati Solčavo spremljani od č. g. duhovnikov. Košata Radoha je stala ravno pred nami kakor da bi nam hotla pot zagradi; visoka je 7086 črevljev. Vedno je gledala za nami, celó v savinjski dolini nismo imeli mirú pred njo. Pot kraj čiste Savinje je čudno zanimiva in prijetna. Hodili smo v senci kakor v kakem drevoredu. Po piravi brvi smo prestopili Savinjo in prišli do krčmarja Vilčnika — Gabelwirth — ki toči najstarejšega — čisto vodo. Iz trde pečine priteka virek. Pristavljena mu je mecesenova veja z dvema izdobljenima vršičema v podobi vilinih roglav; po tema rogloma teka urno ko led mrzla voda na mehka tla z mahovino nastlana. Tako je pri krčmarju Vilčniku v Solčavi; plačati mu ni treba nič in kdor njegovo čisto, staro vino pije, tega nikoli ne boli ne glava pa ne mošnja. Od Vilčnikove krčme naprej se dolina čedalje bolj krči, potniki se bližamo nevarnej Igli; vozna cesta se drži Savinje in se pogosto prestavlja iz brega na breg, od ene strani na drugo, vselej brez mosta; vozniki morajo Savinjo do Luč kakih 20krat pregaziti. Pred Iglo v grabi pri Savinji nabaja se čuden izvirek, kojega vsak tujec obiše. Pod visoko belo skalo je v pesku videti plitva jamica, na okrog z travo in mahom obraščena in — prazna. Za nekoliko trenutkov začne popolnem čista voda v jamico vreti tako, da njo do vrha napolni, ali kmalu zopet premine, kakor da bi bila skozi sito iztekla; sedaj čakamo 7 minut, voda zopet zavre, napolni v eni minuti jamico in v 2 $\frac{1}{2}$ minute ni bilo kaple v njej. Vsak se čudi nenavadnej prikazni. Od izvirka smo potem skoro po vseh štirih plezali do ozke, v kamen izsekane ceste, ki pelja na višino do Igle. Ta je razklana pečina; skozi njo pelja ozka pot kakih 10—15 sežnjev visoko nad bobnečo Savinjo. Desni kos Igle je podoben visokemu steburu, levi kos pa je skalna stena sklenjena z strmo planino; ta steza je res čudna skozi Iglino uho in potem dalej naprej, bolj za kože, kakor pa za ljudi. Skoro bi me bila omamica prejela in noge so trepetale, ko sem nenavadno pot prestal. Nesrečna Iгла me je tako huđo zbodla, da nje nikoli pozabil ne bom. Hodili smo še kaki dve uri ter srečno prišli iz solčavskih skalnih višin v prijetniše Luče. Bili smo tukaj že napovedani, zato sta nam tamošnja č. g. duhovnika prišla nasproti. Luče so se nam trikrat prijetniše zdele od Solčave.

(Dalje prih.)

Smešničar 4. Slovincu je kuga vzela konja. Žalosten gre konjedereu praviti. Poidoč sreča Nemca. Ta ga praša: „bohin“ (wohin)? Slovinc mu reče: „je že hin“. Nемец se mu čudi in praša: „bos“ (was)? Slovinc: „ni bil bos ne, bil je na vseh štirih podkovan“. Nемец: „niks dajč“ (nichts deutsch)? Slovinc: „ni daleč, tam za mejo leži“. Nемец: „du bist ein Esel!“ Slovinc: „nisem jezen, le žalosten sem“. Tako sta se razšla.

Razne stvari.

(Katoliško politično društvo v Konjicah) napravi v nedeljo 28. t. m. ob 1/24. uri popoldne besedo z veselico za predpust, h kateri se vsi udje uljudno povabijo. Odbor.

(Ljutomerska čitalnica) ima na svečnico 2. febr. občni zbor ob 1/4 popoldne v gostilnici g. Vaupotiča; po končanem zboru bo zabava z govorom o gospodinjstvu in loterijo z obilnimi dobitki in številkami po nizki ceni (2 kr.) Ude in domoljube iz trga in okolice uljudno vabi

Odbor.

(Pivo in žganje v Mariboru) postane bolj drago, ker je mestni zastop na hektoliter pive od inod pripeljane naložil 18 kr. in za vsako stopnjo v hetolitru žganja in jemu podobnih tekočin 1 $\frac{2}{10}$ kr. doklade.

(Inženir Simetinger), vrli zagovornik konservativne stranke na Štajerskem je v Radstadtu na koroško-štajerskeji meji našel močne premogove jame, jih kupil in sedaj prodal za 120.000 frankov v zlatu.

(V Zidanem mostu) se je 18. jan. vtrgal drugi plaz, ki je železnico zaprl do 24. jan. in Savinjo zajezil, da se je nabralo veliko jezero, po katerem se je 1000 centov olja razlilo iz Motikejeve oljarne; ženske so ga z korci lovile; Savinja je komaj jez predrla; plaz ima blizu 2 milijona Kub. metrov zemlje; bati je se novih plazov.

(Nečloveška mati) pri sv. Tomažu nad Velikonedeljo je svoje nezakonsko dete v vinogradu pokopala; lačni psi so pa dete izkopali in do glave požrli; glavo je odnesel žandar k sodnji v Ormuž; ženstvo je zaprto.

(Žalosten nasledek grdega ponočevanja.) V saboto po noči 20. jan. so ponočnjaki pri Novištifti nad Gornjim gradom Podmeninskega hlapca ubili.

(V Šoštanju) je tamošnji kočljár, 72letni Janez Gasner odšel v gozd drv pobirat in raz strme pečine padel v globok prepad, kder ga je posestnik Žurman že mrtvega našel.

(G. Fr. Robič) doma iz Lembaha pri Mariboru in profesor na mariborskem pripravništvu je postal okrajni šolski nadzornik za okraj mariborske okolice, slovensko Bistrico, št. Lenart, Cmurek in Radgono — g. Janez Raner nadučitelj v Laškem pa nadzornik za Ptuj, Ormuž, Rogatec, Ljutomer in G. Radgono.

(Brez učitelja) so šola in otroci v Kapeli pri Radgoni, ker so nestrpljivi sršeni vrlega g. Kocmuta pregnali.

(Spremembe v lavantinski škofiji.) Umril je č. g. Andr. Ferlan, kaplan pri sv. Lovrencu na dr. polju, star 71 let. Tamošnja kaplanija ostane začasno izpraznjena.

(Za družbo duhovnikov) so vplačali č. gg.: Jeriša 22 fl., Strah 11 fl., Mavčič 11 fl., Masten 10 fl. (vstn. dopl.), Pernavsl 10 fl., Valenčak 10 fl.